Nr. 15. Warszawa, dnia 15 września 1923 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO.

Cena numeru pojedyńczego 16500 mk. Adres Redakcji i Administracji: Warszawski Urząd Wojewódzki, Warszawa, ul. Bielańska 9. Telefon Administracji: 243-35.

BONI CIVIS EST LEGES NOSSE IISQUE OBTEMPERARE.

SPROSTOWANIE.

Datę wyjścia z druku № 14 Dziennika Urzędowego Województwa Warszawskiego mylnie wydrukowano „31 sierpnia 1923 r.", zamiast „15 sierpnia 1923 r.".

III.
166.
ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Warszawskiego w sprawie ustanowienia cen na drzewo budulcowe i opałowe zajęte w lasach prywatnych na cele odbudowy i na opał dla szkół, urzędów, zakładów użyteczności publicznej i dla niezamożnej ludności na okres zimowy 1923/1924.

W wykonaniu Rozporządzenia Ministr. Robót Publicznych z dnia 2-go stycznia 1922 roku, wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy, (Dz. Ust. № 10 poz. 83) i po wysłuchaniu, w myśl art. 1 powołanego rozporządzenia opinji Komisji w składzie, przez art. 2 tegoż rozporządzenia przewidzianym, *ustanawiam na czas od 1 do 31 sierpnia 1923 roku* następujące ceny w markach za 1 m.^{3} na pniu drzewa budulcowego sosnowego (bez kosztów robocizny):

Klasa grubości w/g średnicy w połowie długości	Sosna I kl. miejsc.	Sosna II kl. miejsc.	UWAGI
31 cm. i wyżej	650.000	600.000	Mierzy się drzewo w sposób następujący: średnica mierzona w środku kloca (bez kory); jeżeli zaś drzewo owalne — dwa razy na krzyż w pełnych centymetrach. Cenę na budulec świerkowy i jodłowy obniża się o 10%.
21 cm. do 30 cm.	550.000	500.000	
20 cm. i niżej	450.000	400.000	

W wykonaniu rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1923 r. w przedmiocie dostarczenia drewna opałowego instytucjom i osobom uprawnionym (Dz. Ust. R. P. № 54/23 r. poz. 379) ustanawiam następujące ceny na wyszczególnione poniżej sortymenty drewna opałowego na miesiąc wrzesień:

Rodzaj drzewa	Szczapowe	Krąglak	Karpina	Gałęzie	Chróst
	marki polskie				
I kl. miejscowości:					
Liśc. twarde .	200.000	180.000	80.000	110.000	—
Liśc. miękkie .	120.000	100.000	80.000	60.000	—
Iglaste . . .	150.000	120.000	90.000	110.000	45.000
II kl. miejscowości:					
Liśc. twarde .	180.000	160.000	60.000	110.000	—
Liśc. miękkie .	100.000	80.000	60.000	55.000	—
Iglaste . . .	120.000	110.000	70.000	110.000	45.000

Przy odległościach od stacji kolejowej, kolejki dojazdowej lub rzeki spławnej powyżej 10 klm. należy stosować zniżkę w wysokości 10% od powyższych cen.

Powiaty według klas wartości grupują się w sposób następujący:

Klasa I—powiaty: Błoński, Ciechanowski, Gostyniński, Grójecki, Kutnowski, Łowicki, M.-Mazowiecki, Nieszawski, Płoński, Płocki, Warszawski, Włocławski. Skierniewicki, Sochaczewski i Rawski.

Klasa II—powiaty: Lipnowski, Makowski Mławski, Pułtuski, Przasnyski, Radzymiński, Rypiński i Sierpski.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Warszawa, dnia 11 września 1923 r.
L. R. W. 24/209/L.

167.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Warszawskiego w sprawie ustanowienia krańcowych norm odszkodowań.

§ 1. Z mocy artykułu 1167 Ustawy Lekarskiej (Zbiór Praw Ces. Ros. Tom. XIII wydania 1905 r.) i na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7.V.1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 39 poz. 237) ustanawiam, aż do odwołania, następujące krańcowe normy odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych, oraz padłe skutkiem szczepień ochronnych zarządzonych przez władze.

1. za konie, a mianowicie:

a) za źrebięta do 1 roku 2.800.000
b) „ „ od 1 „ do 2 lat . . 6.000.000
c) „ „ od 2 lat do 3 lat . . . 12.000.000
d) „ konie robocze 3 letnie i starsze lżejszego tybu 16.000.000
e) „ konie robocze 3 letnie i starsze cięższego typu 16.000.000
f) „ konie szlachetne (pełnej krwi) i uszlachetnione (półkrwi) . 30.000.000
g) „ muły 8.000.000
h) „ osły 2.800.000

2. za buhaje, woły, krowy . . . 10.000.000
3. „ jałownik od ½ r. do 2 lat . 6.000.000
4. „ cielęta do ½ roku 3.500.000
5. „ owce i kozy 1.000.000
6. „ jagnięta i koźlęta 400.000
7. „ trzodę chlewną 4.500.000

§ 2. Przy wymiarze odszkodowania za materjał hodowlany obojga płci, co do którego właściciel wykaże się rodowodem, ustanowione w § 1 normy odszkodowania mogą być podwyższone w wypadkach zasługujących na uwzględnienie 25%.

§ 3. Powyższe normy odszkodowań obowiązują od 1 września 1923 roku, jednocześnie tracą moc normy szacunkowe ustanowione w dniu 9 lipca 1923 roku.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Warszawa, dnia 29 sierpnia 1923 r.
L. R. W. 2200/123.

IV.

168.

Okólnik

do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych w sprawie dzierżawy majątków fundacyjnych.

Poniższy okólnik Ministerstwa Pr. i Op. Społ. z dnia 31 r. b. № 1541/IX przesyłam do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, dn. 10 sierpnia 1923 r.
L. P. O. 14/186/II.

Wojewoda:
w z. (—) *Manteuffel.*

MINISTERSTWO
PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Nr. 1541 IX

Do
Urzędu Wojewódzkiego
w Warszawie.

W sprawie powyższej Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej komunikuje co następuje:

Czynsz dzierżawny za działki gruntów, nieprzekraczające 6 morgów może być żądany za drugie półrocze 1919 r. i za cały rok 1920 w wysokości, określonej w art. 1 ustawy z dnia 3 lipca 1919 r. Dz. Praw Nr. 57 poz. 345, a za czas od 1 stycznia 1921 r. w wysokości, oznaczonej w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. Dz. U. Nr. 56 poz. 346.

O ile jednakże za te ubiegłe okresy uiszczony już został czynsz dzierżawny w przewidzianej umową wysokości, jakkolwiek niższej niż przytoczone przepisy ustawowe żądać dozwalały, to obecnie za czas ubiegły dopłaty różnicy między czynszem uiszczonym przez dzierżawce a normą ustawową żądać już nie można.

Od działek gruntów ponad sześć morgów wysokość czynszu dzierżawnego nie została ustawowo unormowana. O wysokości czynszu dzierżawnego

decydują przeto w pierwszym rzędzie postanowienia odnośnych umów dzierżawnych. O ile jednakże w umowach, zawartych w latach ubiegłych na czas dłuższy, czynsz dzierżawny ustalony został w markach polskich, a nominalna suma marek polskich obecnie ze względu na spadek wartości nabywczej marki polskiej przedstawia faktycznie znikomą część tej wartości, jaką miał uprzednio umówiony czynsz dzierżawny żądanie stosownej zmiany warunków umowy jest uzasadnione, względnie na wypadek odmowy, wystąpienie o rozwiązanie umowy z powodu dysproporcji świadczeń obustronnych miałoby widoki powodzenia.

W motywach bowiem wyroków sądowych wielokrotnie powtarza się teza, że w zawartych na czas dłuższy umowach pod tytułem odpłatnym w których domniemywać się należy równowartości świadczeń obustronnych, żądanie wykonania umowy za cenę określoną w markach polskich, których wartość nabywcza w międzyczasie znacznie się obniżyła, sprzeciwia się zasadom słuszności i wykonywania umów z dobrą wiarą, skutkiem czego strona, mająca ze swej strony świadczyć rzecz, mającą pewną określoną wartość realną, może albo wystąpić o podwyższenie ceny do granic, uwzględniających spadek wartości nabywczej marki polskiej t. j. do granic faktycznego równoważnika umówionej ceny, albo też zażądać rozwiązania umowy. Za podstawę do określenia równoważnika umówionego czynszu mogłoby służyć np. ceny zboża w chwili zawarcia umowy i ceny zboża w momencie płatności raty dzierżawnej.

Podwyższenia cen żądać można jedynie za czas, za który czynsz dzierżawny jeszcze nie został uiszczony.

W razie odmowy zapłaty podwyższonego czynszu można wystąpić przeciwko dzierżawcom o rozwiązanie umów dzierżawnych.

Podwyższenia czynszu dzierżawnego należy zażądać w formie pisma urzędowego z zagrożeniem wystąpienia o rozwiązanie umowy w razie odmowy. O rozwiązanie umowy należy wystąpić w drodze powództwa sądowego. Prokuratorja Generalna byłaby powołaną do zastępstwa sądowego w tych sprawach jedynie, o ile fundacja znajduje się pod bezpośrednim zarządem państwowym (art. 3 p. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. Dz. Praw. № 65 poz. 390).

W końcu Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej nadmienia w szczególności do umów objętych ustępem pierwszym, że wobec niedogodności tych umów z powodu zbyt niskiego czynszu dzierżawnego, należy w każdej poszczególnej sprawie pilnie śledzić za wypełnieniem przez dzierżawcę warunków umowy, by w wypadkach niestosowania się do umowy, dających w myśl art. 3 ustawy z dnia 3 lipca 1919 r. podstawę do żądania rozwiązania umowy, bezzwłocznie występować na drogę sądową o rozwiązanie stosunku dzierżawnego.

Powyższe Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej podaje do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego celem wydania ze swej strony stosownych instrukcji zarządom fundacji, ażeby czynsze za grunta fundacyjne były odpowiednie.

Za Ministra: (—) *T. Szubartowicz.*
Dyrektor Departamentu Opieki Społecznej.

169.

Okólnik

do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie nabycia obywatelstwa polskiego przez przyjęcie do służby wojskowej.

Udzielam do wiadomości i zastosowania się.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski.*

Warszawa, dnia 18 sierpnia 1923 r.
L. Ad. 4724/II
38

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH

N. AE. 9001/23

Do
Ministerstwa Spraw Wojskowych
Dep. IX.

Załatwiając pismo z 15 września 1922 roku N. 4416/II 23 r. skierowane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje co następuje:

Kwestję nabycia obywatelstwa polskiego przez przyjęcie do służby wojskowej normuje art. 4 p. 5 ust. z 20 stycznia 1920 roku Dz. U. R. P. Nr. 7 p. 44 oraz art. 5 rozporz. Min. z 7-go czerwca 1920 roku Dz. U. R. P. Nr. 52 p. 320. W myśl tych przepisów obywatelem polskim staje się ten, kto zgodnie z obowiązującymi przepisami został przyjęty do polskiej służby wojskowej o ile władza przyjmująca nie uczyniła przeciwnego zastrzeżenia. Zastrzeżenie to mogło być uczynione do końca roku 1920 co do osób przyjętych do służby przed 1 lipca t.j. przed wejściem w życie powołanego wyżej rozporządzenia ministerjalnego oraz co do osób, przyjętych do służby w ciągu pierwszych 3-ch miesięcy po pomienionej dacie t. j. do 1 października 1920 roku. Kto jednak zwolniony został ze służby przed 1 października 1920 r. ten z tego tytułu nie nabył obywatelstwa polskiego. Co do osób przyjętych później, zastrzeżenie ze strony władzy winno było być uczynione przy przyjęciu.

Mówiąc o służbie wojskowej można mieć na myśli służbę z przymusowego poboru lub też służbę ochotniczą. Odpowiedzieć tu tedy należy na pytanie, czy art. 4 p. 5 ustawy z 20 stycznia 1920 r. stosuje się do osób, wziętych do wojska z przymusowego poboru, czy też tylko do ochotników.

Powołany artykuł głosi, że obywatelstwo polskie nabywa się przez przyjęcie urzędu publicznego lub przyjęcie do służby wojskowej w Państwie Polskim, o ile nie uczyniono przeciwnego zastrzeżenia. Słowo „przyjęcie" użyte w ustawie mieści w sobie z jednej strony oświadczenie woli danej osoby wstąpienia na urząd publiczny lub na służbę wojskową, z drugiej zaś strony oświadczenie ze strony władzy, że daną osobę na pomienioną służbę przyjmuje.

Wykładnia logiczna pomienionego słowa wyklucza pojęcie jakiegokolwiek przymusu w stosunku do osoby, która przyjmuje urząd publiczny lub wstępuje do służby wojskowej. Wniosek z tego oczywisty, że art. 4. p. 5 może mieć na myśli tylko ochotników, a nie przymusowo pobranych do wojska. Słuszność powyższego twierdzenia wynika także z tego, iż w myśl zasady, wpływającej z art. 109 ustawy z 27 października 1918 r. Dz. Pr. Nr. 13 poz. 28 przymusowemu poborowi podlegają zasadniczo tylko obywatele polscy. Nie byłoby tedy racji statutować prawa dla osób, które prawo to posiadają. Przepis art. 111 powołanej ustawy z 27 października 1918 r. umożliwiający pobór cudzoziemców, zamieszkałych stale w obrębie Państwa Polskiego, którzy nie mogą wykazać obcej przynależności państwowej, nie czyni żadnego wyłomu w tej zasadzie, gdyż jest przepisem całkiem wyjątkowym. Osoba wzięta na podstawie tego przepisu do wojska będzie niewątpliwie z uwagi na art. 109 powołanej ustawy z wojska zwolnioną, jeśli wykaże, że w chwili poboru służyło jej obywatelstwo obce. Jeśliby zatem stanąć na stanowisku, że na zasadzie art. 4 p. 5 ustawy z 20 stycznia 1920 r. nabywają obywatelstwo polskie osoby przyjęte do wojska na podstawie powołanego wyżej art. 111, doszlibyśmy do absurdalnego wniosku, że nabywałby obywatelstwo polskie cudzoziemiec, który został wzięty do wojska z przymusu tylko dlatego, iż nie posiadał dokumentów udowadniających jego obywatelstwo obce i, że cudzoziemiec ten mimo przedstawienia później tych dokumentów i wbrew zasadzie wypowiedzianej w art. 109 tymcz. ust. nie mógłby być zwolniony z wojska, gdyż w myśl art. 4 p. 5 musiałby być uważany za obywatela polskiego.

Wreszcie za tezą, że pomieniony art. 4 p. 5 ustawy dotyczy tylko ochotników, przemawia cel ustawy. Armia polska powstała bowiem w niemałej części swej z elementów ochotniczych t. j. osób, które nie nabyły obywatelstwa polskiego z mocy art. 2 ustawy o obywatelstwie. Celem ustawy było zatem niewątpliwie ułatwić tym ochotnikom nabycie obywatelstwa z mocy prawa p. 5 art. 4 jest tedy właściwie normą prawną przejściową, która ze względu na swój cel powinna była być raczej umieszczoną w powołanym art. 2 ustawy, stanowiącym o tem, kto stał się obywatelem polskim z mocy prawa z chwilą wejścia w życie ustawy, aniżeli w art. 4, który zawiera normy nabycia obywatelstwa polskiego w przyszłości. Za charakterem przejściowym tego artykułu przemawia dalszy los tego artykułu, który w części dotyczącej nabycia obywatelstwa przez przyjęcie na urząd publiczny od dnia 1 kwietnia 1922 r. nie ma już mocy obowiązującej. Z dniem tym wszedł w życie art. 6 ustawy z dnia 17-go lutego 1922 r. Dz. U. R. P. № 21 poz. 164 o państwowej służbie cywilnej, która głosi, że urzędnikiem może być mianowany jedynie obywatel polski. Odtąd tedy przyjęcie na urząd publiczny nie obywatela jest wzbronione, zaczem art. 4 p. 5 ustawy odnośnie służby cywilnej został milcząco uchylony.

Odnośnie służby ochotniczej w wojsku art. 4 p. 5 istnieje nadal. O ile chodzi o przeszłość, ochotnicy cudzoziemcy nabyli obywatelstwo polskie, jeśli zachodzą co do nich warunki, wymienione na wstępie w ustępie drugim. W razie braku tych warunków, a więc w razie uczynienia zastrzeżenia lub zwolnienia przed 1 października 1920 r., nie nabywają oni obywatelstwa polskiego bez względu na to, czy przyjęcie ich do służby nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z 20-ym stycznia 1920 r. czy też po wejściu w życie tej ustawy.

Nadmienić jednak należy, że przez służbę wojskową nie należy rozumieć służby w Armji Ochotniczej, gdyż w myśl art. 3 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 19 lipca 1919 roku Dz. U. R. P. № 63 p. 414 cudzoziemiec przez przyjęcie do tej armji obywatelstwa polskiego nie nabywa.

Co do korzystania z art. 4 p. 5 w przyszłości należy zaznaczyć, że art. ten stwarza wbrew wyraźnemu brzmieniu art. 1 ustawy z 20-ym stycznia 1920 r. możliwość powstawania wypadków podwójnego obywatelstwa, co w stosunkach międzynarodowych jest niepożądane i prowadzi niejednokrotnie do konfliktów na tle obywatelstwa. Aby tego uniknąć wskazanem byłoby nie przyjmować do służby wojskowej cudzoziemców, którzy nie przedstawią zwolnienia ze swej dotychczasowej przynależności państwowej.

Minister

(—) *Kiernik.*

170.

Okólnik

do wszystkich Panów Starostów w sprawie kar za niszczenie i wycinanie wikliny.

Przesyłam okólnik Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 9/VIII 1923 r. L. 237/23 do ścisłego wykonania.

Za Wojewodę:

(—) *Godlewski*

Warszawa, dnia 29 sierpnia 1923 r.

L. AD. 5760/IV
1

MINISTERSTWO
ROBÓT PUBLICZNYCH
Nr. V. 237/23

OKÓLNIK.

Do wszystkich Panów Wojewodów i Pana Delegata Rządu dla ziemi Wileńskiej z wyjątkiem Pana Wojewody Śląskiego, oraz do Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Według postanowienia art. 247 ustawy wodnej z dnia 19.II 1922 r. Dz. Ust. Nr. 102 poz. 936 mają być wszelkie uszkodzenia i nadwyrężenia zakładów i budowli wodnych, jeżeli nie podpadają pod powszechną ustawę karną, karane przez właściwą terytorjalnie władzę administracyjną I-szej instancji grzywnami do 10,000 mk. (Rozporządzenie Rady Ministrów z 21.IV 1923 r. Dz. U. Nr. 66 poz. 514).

W pojęciu ustawowem mieszczą się więc tak budowle regulacyjne i ochronne, oraz wodociągi dla

użytku bublicznego lub dla osób prywatnych, jak również budowle przeznaczone do osuszania i nawadniania gruntów; w szczególności zaś jako także budowlę wodną po myśli ustawy wodnej (art. 101 ust. 2) uważać należy plantację wikliny, prowadzone na brzegach rzek zregulowanych, gdyż plantacje te nie tylko dostarczają materjału do budowli regulacyjnych, ale mają na celu załadowanie i ochronę brzegów przed zrywaniem tychże przez wodę.

Wszelkie przeto szkody, wyrządzone w plantacjach wikliny podpadają pod pojęcie uszkodzenia budowli wodnych i karane być winny w myśl postanowień ustawy wodnej przez władze administracyjne, a mianowicie według art. 247 przez władze administracyjne I-szej instancji.

Nadto Ministerstwo Robót Publicznych zwraca uwagę na ustęp IV art. 247 u. w. według którego w wypadkach stwierdzenia złośliwości, ciężkiego niedbalstwa lub ponownego uszkodzenia wikliny można stosować zamiast grzywny lub obok grzywny karę aresztu do 14 dni.

Równocześnie Ministerstwo Robót Publicznych zwraca uwagę Panów Wojewodów (Pana Delegata Rządu w Wilnie, Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy) na postanowienia art. 249 ustawy wodnej, który należy w całej rozciągłości stosować do uszkodzeń plantacji wiklinowych. Ku temu celowi należy polecić podległym zarządom wodnym (Ispekcjom), aby w doniesieniach do właściwych terytorjalnie władz administracyjnych I-szej instancji o uszkodzenie wiklin podawały na podstawie oszacowania, przeprowadzonego przez zaprzysięgłe organy wykonawcze służby wodnej na miejscu, wysokość popełnionej szkody z wnioskiem o rozstrzygnięcie obowiązku odszkodowania w drodze administracyjnej (art. 249 ust. 3 ust. wodnej).

Niezależnie od ścigania przestępstw w drodze administracyjnej, z mocy art. 247 ustawy wodnej, może być winny pociągnięty również do odpowiedzialności sądowo-cywilnej o ewentualne naruszenie stanu posiadania.

Za Ministra:
(—) *Rybczyński*
Podsekretarz Stanu.

171.

Okólnik

do wszystkich P.P. Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie dozoru kotłów parowych.

Poniższy okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 92 z dn. 20.VIII. b. r. przesyła się do wiadomości i stosowanych zarządzeń.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski.*

Warszawa, dnia 4 września 1923 r.

L. Ad. 6012/I.
1

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Nr. B. P. — 4087.

OKÓLNIK Nr. 92.

Do P.P. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komendanta Gł. Pol. Państwow.

Zdarzają się wypadki — jak to niejednokrotnie stwierdzono, że niektórzy właściciele kotłów parowych nie stosują się ściśle do obowiązujących przepisów ustawy z dnia 31 maja 1921 roku. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 50, poz. 303) względnie z dnia 6 grudnia 1921 r. (Dz. Ust. Rzp. Nr. 108, poz. 786) o nadzorze nad kotłami parowymi, tudzież przepisów na zasadzie powyższych ustaw wydanych przez Ministra Przemysłu i Handlu. Wystarczy tu wymienić choćby takie wypadki, że funkcjonowanie danego kotła zostało wstrzymane z powodu uznania jego stanu przy rewizji przez organa dozoru za niebezpieczny, a właściciel mimo odnośnego zarządzenia lub nawet opieczętowania kotła używa go nadal w przeświadczeniu, że przewinienie to nie będzie wykryte, że dany kocioł został ustawiony oraz jest używany bez przepisanego pozwolenia lub nie został oddany pod urzędowy dozór, a to wbrew zwłaszcza postanowieniom §§-ów 14 i 15 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 listopada 1921 r. (Dz. Ust. Rzp. № 103, p. 744) o budowie, ustawieniu i dozorze kotłów parowych. Rozumie się samo przez się, że tego rodzaju wypadki wyłamywania się właścicieli kotłów z pod obowiązujących rygorów prawnych narażają pracowników odnośnych zakładów na niebezpieczeństwo życia, zagrażają niebezpieczeństwu pożaru i t. d.

Biorąc powyższe pod uwagę, celem zapewnienia ścisłego wykonywania przez właścicieli kotłów parowych przepisów o dozorze kotłów po porozumieniu się z Ministrem Przemysłu i Handlu zarządzam, co następuje:

1) Funkcjonarjusze policji państwowej podczas obchodów służbowych i patroli winni zwracać uwagę na zakłady przemysłowe i gospodarstwa rolne, posiadające lokomobile lub inne kotły parowe, oraz żądać okazania sobie t. zw. „książek kotłowych” (ew. dokumentu zastępczego), które wydawane są dla każdego kotła oraz stanowią urzędowy dowód, że dany kocioł jest pod dozorem. Książki kotłowe (są jeszcze w użyciu także dawniej wydane w języku rosyjskim i niemieckim) powinny być przechowywane w obrębie zakładu, w którym się kocioł znajduje, oraz prócz wszystkich pod pieczęcią wszystkich dokumentów, wydanych przy pozwoleniu na ustawienie kotła, opisu, rysunku kotła i kotłowni i t. d. winny one zawierać u w i d o c z n i o n e w y n i k i r e w i z j i oraz zarządzenia rewidenta (§ 18 cytowanego wyżej rozporządzenia M. P. i H. z dnia 9/XI-1921 r.).

2) W wypadkach stwierdzenia, że do danego zakładu przemysłowego, względnie gospodarstwa rolnego sprowadzono lokomobilę, pług parowy lub ustawiono inny kocioł parowy, organa policji winny baczyć, aby lokomobile te względnie kotły nie były przez właścicieli używane przed zaopatrzeniem ich w przepisane książki kotłowe.

3) W razie oporu właściciela lub obsługi kotła

stawianego organom dozoru kotłów przy spełnianiu przez nich czynności urzędowych organa policji winny im użyczać potrzebnej pomocy, o ile pomienione organa dozoru kotłów oporu tego nie są w możności przełamać przysługującymi im środkami. Zaznacza się przytem, że organami dozoru kotłów są inżynierowie rewidenci, posiadający odpowiednie legitymacje, poświadczone przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Legitymacje te są oni obowiązani okazywać na żądanie osób interesowanych, wzgl. organów policji.

4) W wypadkach wstrzymania funkcjonowania kotłów parowych wskutek groźnego ich stanu organa dozoru kotłów wpisują odnośne zarządzenie do książki kotłowej, nadto dany kocioł opieczętowują, zawiadamiając o tem równocześnie władze administracyjne I instancji, które przez organa policji państwowej winny dopilnować, aby kotły takie nie były używane.

5) O ile organa policji stwierdzą w danym zakładzie przemysłowym lub w gospodarstwie rolnem, posiadających lokomobile, pługi parowe i t. p., brak książki kotłowej lub używanie kotła wbrew uwidocznionemu w książce kotłowej zleceniu rewidenta, winno sporządzić odnośny protokuł, który w przepisanej drodze urzędowej t. j. za pośrednictwem władzy administracyjnej I Instancji należy bezzwłocznie skierować do władzy administracyjnej II Instancji (władza przemysłowa wojewódzka) do dalszych zarządzeń.

O powyższem zechcą P. P. pouczyć podwładne sobie władze administr. I Instancji oraz organa policji państwowej.

Minister:
(—) *Kiernik*

172.

Okólnik

do wszystkich Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie zwiększenia opłat od dnia 1 sierpnia r. b. za utrzymanie więźniów.

Na mocy decyzji Pana Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 lipca 1923 r. opłata za utrzymanie więźniów administracyjnych osadzonych w więzieniach podległych Ministerstwu Sprawiedliwości, została podwyższona do 5.000 mk. dziennie od osoby, a wysokość opłat za utrzymanie więźniów sądowych i administracyjnych osadzonych tymczasowo w aresztach komunalnych i gminnych na całym terenie b. zaboru rosyjskiego do 2.500 mk. dziennie od osoby, poczynając od dnia 1-go sierpnia 1923 roku.

Powyższe podaje się do wiadomości na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 sierpnia 1923 roku L. Pr. B. 5304 i w ślad tutejszego okólnika № 45 z dnia 4 listopada 1922 r. L. BG. 3707/I/8.

Za Wojewodę:
(—) *Przybyszewski.*

Warszawa, dnia 28 sierpnia 1923 r.

L. B. G. 2163/I
21

173.

Okólnik

do wszystkich P.P. Starostów w sprawie badania kosztów przemiału i cen pieczywa.

Poniższe udzielam do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Za Wojewodę:
(—) *Neumann.*

Warszawa, dnia 17 września 1923 r.

L. Ad. 30 II
51

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Nr. S. A. 4164.

OKÓLNIK № 103.

Do P.P. Wojewodów (za wyjątkiem śląsk.), Komisarza Rrządu na m. st. Warszawę i Delegata Rządu w Wilnie.

Związek Młynarzy Polskich przedłożył Nadzwyczajnemu Komisarzowi Zwalczania Drożyzny kalkulację kosztów przemiału, określając takowe łącznie z zyskiem 48% ceny kosztów zboża loco stacja załadowania. Kalkulacja przedłożona przez organizacje komunalne i spółdzielcze (posiadające własne młyny) opiewała na 26,5%. Wskazując Panu Wojewodzie (Komisarzowi Rządu i t. p.) na wielką rozbieżność powyższych cyfr i wynikająca stąd niewłaściwość w kalkulowaniu kosztów przemiału przez młynarzy, polecam wydać zarządzenia do władz administracyjnych I-ej instancji, aby poddały ścisłemu badaniu kalkulacje kosztów przemiału w poszczególnych młynach, znajdujących się na terenie podległych mu jednostek administracyjnych i w wypadkach ustalenia nadmiernych zysków winnych bezwarunkowo przekazywały władzom sądowym do ukarania na podstawie obowiązujących ustaw o zwalczaniu lichwy wojennej. Jednocześnie zawiadamiam, że kalkulacje przedłożone przez organizacje piekarzy również obliczały nadmierne koszty wypieku pieczywa. Rewizja tych kalkulacji ustaliła, że cena 1 kg. chleba w sprzedaży detalicznej w żadnym wypadku nie może przekraczać ceny 1 kg. mąki loco młyn. Nakazując władzom administracyjnym przestrzegania tego stosunku ceny chleba do ceny mąki, poleca się winnych przekroczenia tej normy przekazywać sądom pod zarzutem lichwy.

Minister:
(—) *Kiernik.*

174.

VI.

TAKSA

do obliczenia wartości samowolnie ściętego, uszkodzonego lub zabranego z lasu drewna, obowiązująca na terenie Województwa Warszawskiego zatwierdzona przez Wojewódzką Komisję Ochrony Lasów w dniu 13 czerwca 1923 r.

Podział Województwa według klas wartości drewna.

Do I-ej klasy (wartości drewna) zaliczone są powiaty:	Do II-ej klasy (wartości drewna) zaliczone są powiaty:	Do III-ej klasy (wartości drewna) zaliczone są powiaty:
Grójecki,	Błoński,	Mławski,
Kutnowski,	Ciechanowski,	Makowski,
Łowicki	Gostyniński,	Przasnyski,
M.-Mazowiecki,	Lipnowski,	Pułtuski,
Nieszawski,	Płoński,	Rypiński,
Płocki,	Skierniewicki,	Sierpski.
Rawski,	Sochaczewski.	
Radzymiński,		
Włocławski,		
Warszawski.		

T A K

do obliczenia wartości samowolnie wyrąbanego, uszkodzonego,

Rodzaj drewna	Klasa wartości drewna	Średnica na pniu							
		1—5	6—10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40
		Cena za jedną sztukę							
Sosna i modrzew	I	1100	3400	5700	17100	27400	57100	85700	115700
	II	1000	3100	5100	15700	24700	51500	77200	104200
	III	900	2800	4600	13800	22000	45700	68600	92600
Świerk i jodła	I	1100	2300	5700	19400	34300	65900	102700	143800
	II	1000	2100	5100	17500	30900	59100	92200	130000
	III	900	1800	4600	15600	27500	52500	81900	115500
Dąb i jesion	I	1800	9100	18200	25500	45500	93700	142900	208500
	II	1600	8200	16400	22900	41000	84700	129200	188500
	III	1500	7300	14600	20400	36500	75800	115700	168700
Klon ostr. Jawor i wiaz	I	1700	6700	11700	31600	50000	96000	151200	214500
	II	1500	6000	10500	28600	45100	85900	135200	191800
	III	1300	5400	9400	25400	40100	76200	120000	170300
Buk	I	1600	6300	15800	28400	47300	89100	135600	193800
	II	1400	5700	14200	25600	42700	80300	122200	174600
	III	1300	5100	12700	22800	38000	71500	108900	155400
Grab i klon posp.	I	1500	5800	14500	26100	43600	82500	125600	179400
	II	1300	5200	13100	23500	39200	73400	113200	161700
	III	1200	4600	11600	20800	34700	66400	101000	144300
Brzoza, olsza czarna, trześnia i inn. owocowe	I	1300	5000	12600	22600	37700	72500	110300	157500
	II	1100	4500	11300	20400	33900	65300	99300	141900
	III	1000	4000	10100	18100	30200	58100	88400	126300
Osika i lipa	I	1200	6200	12400	17400	31100	61400	93700	136700
	II	1100	5600	11200	15700	28000	55300	84400	123100
	III	1000	5000	10000	13900	24900	49200	75000	109500
Olsza szara	I	800	3000	5400	13800	23000	44700	70400	99900
	II	700	2600	4900	13200	20800	40200	64400	90100
	III	600	2500	4300	11700	18500	36000	56600	80300
Topola i wierzba	I	600	3200	6400	8900	15900	31600	48100	70200
	II	600	2900	5800	8100	14300	28400	43400	63300
	III	500	2600	5300	7400	13200	25300	38600	56300

S A

lub zabranego z lasu drzewa, sporządzona według średnicy pnia.

w centymetrach					
41—45	46—50	51—55	56—60	61—65	66—70
drewna marek polskich:					
191900	243200	310100	449600	546800	688500
172700	219000	279100	404500	502100	632100
153200	194300	241600	359500	446200	561800
228200	290500	367200	482900	577200	666700
205600	261700	331100	434800	519700	590200
182500	232300	293900	386700	462200	533800
335600	438800	556400	833900	1061100	1281400
304000	397500	504000	757200	963400	1163500
273100	357100	452800	689900	867600	1028900
345900	448200	560300	803000	960800	1147200
311900	404100	505100	722400	866300	1032000
277800	359900	449900	641800	767800	916800
313900	406900	520800	771700	968100	1227200
282600	363500	469100	694900	871700	1105000
251500	326000	417300	618100	773300	982800
290400	376400	481800	713200	894600	1134000
262000	339700	434800	641800	703100	1020600
233300	302400	387100	570500	625700	907200
253100	328100	420000	620600	778500	986900
228000	295600	378300	557800	699700	887000
202900	263000	336700	495000	620900	787100
215500	281800	357300	524000	666700	805100
194100	253800	321800	472300	601000	725800
172100	226300	286900	420700	535200	644400
164900	213600	267000	388600	443200	535200
149100	193200	261500	338500	405000	483600
132900	172200	215300	218400	261300	312000
113000	147800	187400	270100	343700	415000
101800	133100	168800	243500	309900	374200
90600	118400	120200	217000	276100	333500

U W A G I

1) W razie oczywistego stwierdzenia, iż ścięte, uszkodzone lub zabrane z lasu drzewo miało wyraźne cechy drzewa opałowego, wartość takiego drewna obliczona być powinna:

a) w/g 2/3 części wartości drewna użytkowego tego samego rozmiaru i gatunku, jeżeli pniak po ścięciu drewna wykazuje średnicę mniejszą niż 20 cm.

b) w/g $^1/_2$ wartości drzewa użytkow. jeżeli średnica pniaka wynosi od 20 do 30 cm. włącznie i

c) w/g $^1/_3$ wartości drewna użyt., jeżeli pniak ma więcej niż 30 cm. grubości.

2) Wartość samowolnie ściętego, uszkodzonego lub zabranego z lasu drewna została obliczona dla miejcowości:

a) włączonych do kl. I na podstawie cen jednostk. IV kl. wartości drzewa wyszczególnionej w cenniku Z. O. L. P. w Warszawie z dn. 12.III.23 r. podwyższonych o 50%

b) włączonych do kl. II na podstawie cen jednostk. V kl. wartości drewna wyszczególn. w cenniku Z. O. L. P. w Warszawie z dn. 12.III.23 r. podwyższonych o 50%

c) włączonych do kl. III na podstawie cen jednostkowych VI kl. wartości drewna wyszczególnionej w cenniku Z. O. L. P. w Warszawie z dn. 12.III.23 r. podwyższonych o 50%.

3) Zastrzega się, iż w miarę zmian cen jednostkowych wystawionych w cennikach powyżej wzmiankowanych Z. O. L. P. jednocześnie będą zmieniane automatycznie w tym samym stosunku % ceny zatwierdzone przez Komisje Ochr. Lasów mniejszej taksy, która winna służyć za podstawę do wymiaru t. zw. nawiązki, przewidzianej w art. 627 Kod. Karn. O każdej takiej dodatkowej zmianie cen nastąpi każdorazowo ogłoszenie w miejscowej gazecie urzędowej.

Uwaga do p. 2. Ceny jednostkowe zaokrąglone do setek.

TAKSA

do obliczenia wartości samowolnie zabranej z lasu karpiny, leżeniny, gałęzi i chróstu.

Wyszczególnienie sortymentów.	Klasa wartości drewna	ZA 1 WÓZ parokon. 0,566. m³. Mk. polskich	ZA 1 WÓZ jednokon. 0,377 m³. Mk. polskich	Za 1-ą wiązkę	UWAGI
Karpina (dębowa) . .	I	14600	9800	—	1 wóz jednokonny 2/3 wozu parokonego.
	II	13300	8900	—	
	III	12000	8100	—	
Karpina (iglasta) . .	I	12900	8700	—	1 wiązka gałęzi, chróstu = 1/10 wozu parokonnego.
	II	11400	7700	—	
	III	10100	6800	—	Gałęzie liczą się od 4 cm. grub.
Karpina (liściasta) . .	I	8600	5800	—	Chróst liczy się do 4 cm. grub.
	II	7500	5000	—	
	III	6600	4400	—	1 wóz parokonny karpin = 1,25 mp³.
Gałęzie (wsz. gat.) .	I	20170	13400	2000	1 wóz jednokon. „ = 0,84 mp³.
	II	18100	12000	1800	1 wóz parokonny gałęzi = 1,13 mp³.
	III	16100	10700	1600	1 wóz jednokon. „ 0,75 mp³.
Chróst i leżenina (wsz. gat.)	I	6800	2600	700	
	II	6400	2400	600	1 wóz parokonny chróstu 2,83 mp³.
	III	5500	2100	600	1 wóz jednokon. „ = 1,08 mp³.

175.

ZAWIADOMIENIE

W SPRAWIE PODWYŻKI TAKSY DO OBLICZANIA WARTOŚCI SAMOWOLNIE ŚCIĘTEGO, USZKODZONEGO LUB ZABRANEGO Z LASU DREWNA.

Wojewódzka Komisja Ochrony Lasów w Warszawie na posiedzeniu gospodarczem w dniu 5-go września 1923 roku powzięła decyzję:

Podwyższyć taksę do obliczenia wartości samowolnie ściętego, uszkodzonego lub zabranego z lasu drewna, zatwierdzoną przez Wojewódzką Komisję Ochrony Lasów z dnia 13 czerwca 1923 r. o 450%, to znaczy, ceny pokazane w taksie powiększyć 5,5 krotnie.

176.

Obwieszczenia o zarejestrowanych stowarzyszeniach.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 27-go sierpnia 1923 roku L. AD. 5937/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 537 stowarzyszenie pod nazwą: Kółko Rolnicze „Jedność" we Władzinie pow. Mińsko-Mazowieckiego.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 13-go września 1923 roku L. AD. 5160/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 540 stowarzyszenie pod nazwą: T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej w Regnowie pow. Rawskiego.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1-go września 1923 roku L. AD. 5735/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 539 stowarzyszenie pod nazwą: T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej Krzynowłodze pow. Przasnyskiego

---

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 4-go września 1923 roku L. AD. 6064/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 538 stowarzyszenie pod nazwą: T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej Janowie pow. Przasnyskiego.

OGŁOSZENIA.

Notarjusz przy Sądzie Okręgowym w Płocku, Eugienjusz Płoski, obwieszcza, że otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Antoninie z Majewskich Markiewiczowej, współwłaścicielce dóbr Chilino pow. Płockiego,

Michale Wilhelm, właścicielu dóbr Brúdnice lit. A pow. Mławskiego i

Janinie Sulimierskiej, współwierzycielce sum 20.000 rubli i ewikcji 2.000 rubli na dobrach a) Bachorz b) Klonowo w powiecie Rypińskim położonych c) Kisielewo pow. Lipnoskiego i sumy 30.000 rubli i ewikcji 3.000 rubli na dobrach Dobre pow. Rypińskiego.

Termin zamknięcia tych postępowań spadkowych wyznaczony został na dn. 17 grudnia 1923 r.

Wzywa się przeto osoby interesowane, aby w oznaczonym terminie stawiły się w kancelarji tegoż notarjusza, pod skutkami prekluzji.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Płocku obwieszcza, że otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Annie Jeleniewej, właścicielce dóbr Wyszogród poduchowny powiatu Płockiego.

2) Janie Zielińskim, współwłaścicielu dóbr Głęboczek, powiatu Rypińskiego;

3) Florentynie Rozalji Stawickiej, wierzycielce ostrzeżenia o przysługującem jej prawie współwłasności, zapisanego w dziale III pod № 1 na hipotece nieruchomości miejskiej w Płocku № 350;

4) Józefie z Mossakowskich Chylińskiej właścicielce nieruchomości Płockiej № 488 i wierzycielce: sumy 3.000 rb. i ewikcji 450 rb.; zabezpieczonych na hipotece dóbr Kozolino № 6, powiatu Płońskiego, w dziale IV pod № № 17 i 18 oraz sumy 3.000 rb. i ewikcji 300 rb., zabezpieczonych na hipotece dóbr Ramutowo-Kosińskie, powiatu Płockiego, w dziale IV pod №№ 3-b i 4-b;

5) Katarzynie Wachewicz, właścicielce dwóch parceli oznaczonych na planie №№ 1 i 2, zawierających przestrzeni każda po 3 dziesięciny 180 sążni pochodzących z dóbr Kretki-Wielki, powiatu Rypińskiego;

6) Władyslawie-Ignacym Kanigowskim, właścicielu dóbr ziemskich Luberadz-Mały lit. A. B. z przyległością na Luberadzu-Wielkim lit. C. D., powiatu Mławskiego;

7) Karolu Wernerze, współwierzycielu sumy 3.000 rb. i ewikcji 300 rubli, zabezpieczonych na dobrach Gnojenko lit. A, pow. Mławskiego w dziale IV pod № 24 i 25;

8) Elmandynie Weiss, wierzycielce sumy 1500 rubli, zabezpieczonej na hipotece dóbr Zakobiel-Wielka z przyległością na Zakobieli-Małej, powiatu Płońskiego, w dziale IV pod № 23;

9) Antonim Mazurkiewiczu, właścicielu parceli № 28, zawierającej przestrzeni 3 dziesięciny 2024 sążni, pochodzącej z dóbr Krolewo poduchowne, powiatu Płońskiego;

10) Adelajdzie-Rajmundzie 2-ch imion Grochowskiej, wierzycielce sumy 12.000 rubli, zabezpieczonej na hipotece dóbr Kosiny-Kapiczne, powiatu Mławskiego, w dziale IV pod № 3 i

11) Marjannie z Markiewiczów Szmulewicz, właścicielce działki 15 morgów gruntu, pochodzącej z dóbr Chylino, powiatu Płockiego.

Termin zamknięcia tych postępowań spadkowych wyznaczony został na dn. 16 stycznia 1924 r. w tymże Wydziale Hipotecznym w Płocku.

Notarjusz Hipoteczny Z. Ślaski w Płocku obwieszcza, że otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Załęskim Aleksandrze, właścicielu dóbr Łagiewniki, pow. Płockiego,

2) Płońskierze Chaimie vel Hermanie, współwłaścicielu nieruchomości w Płocku № 258 A B,

3) Syskim Wacławie właścicielu nieruchomości w Płocku № 341,

4) Błaszkiewiczu Józefie, współwłaścicielu dóbr Bądkowo-Jeziorne, pow. Lipnoskiego,

Termin do zamknięcia powyższych spadków został wyznaczony w kancelarji tegoż Notarjusza na dzień 19 grudnia 1923 r.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Juljan Gliński przy ul. Żórawiej № 45 zamieszkały, obwieszcza, że na żądanie wierzycieli Marji, Janiny, Jana i Zofji Kotawskich w dniu 17 października 1923 r. od godziny 10 z rana, odbędzie się w sali posiedzeń wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ulicy Miodowej № 15, publiczna sprzedaż przez licytację w drodze działów nierozdzielnie dwóch nieruchomości ziemskich, należących do Janiny, Lucyny-Emilji, Kazimierza-Eulegjusza, Marji-Antoniny, Marji-Józefy, Jana-Stanisława i Zofji Kotawskjch: 1) „Kolonji Emfitentycznej we wsi Ochota № 398 $^{L}{}_{18}$", pow. Warszawskiego, składającej się z działki ziemi przestrzenią 805$^{10}/_{100}$ metr. kwadr.; domu frontowego, murowanego trzypiętrowego; budynku parterowego, murowanego z przeznaczeniem na stajnie, wozownie i magle i takiegoż budynku, mieszczącego 6 stajni i ustęp i 2) nieruchomości „Ochota Plac № 3", pow. Warszawskiego, przestrzenią 152,52 sażeni kwadr. na której są komórki drewniane oraz innych przynależności szczegółowo wskazanych w opisach w dniu 27 grudnia 1922 r. i 14 września 1923 r. sporządzonym.

Powyższe nieruchomości nie są w zastawie mają urządzone księgi hipoteczne znajdujące się w wydziale hipotecznym ziemskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym pierwsza z nich jest obciążona hipotecznymi długami, kaucjami i ostrzeżeniami na sumę Rb. 266.000 oraz podlegają sprzedaży w całkowitym komplecie podług wskazanych wyżej opisów.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 32.024.500 marek.

Zamierzający wziąć udział w licytacji obowiązany złożyć wadjum 3.202.450 marek.

Warunki licytacyjne mogą być przejrzane w kancelarji wydziału cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Mieczysław Święcicki mający kancelarję przy ul. Złotej 5, obwieszcza, że zgodnie z postanowieniem Sądu Pokoju I Okr. w Siedlcach, wyrażonym w tytule wykonawczym z dnia 21 marca 1923 r. w dniu 2 października 1923 r. od godziny 10 rano, odbędzie się w sali posiedzeń wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie przy ulicy Miodowej № 15, publiczna sprzedaż przez licytację dwóch placy we wsi Zielonce pow. Warszawskiego pod nazwą „Willa Bobina" o powierzchni 465,65 kwadratowych sążni, należących do nieletnich Mieczysława i Włodzimierza Szpilewiczów, pozostałych po zmarłym Piotrze Szpilewiczu. Opisane place, pierwszy opatrzony № 7 przestrzeni $218\frac{65}{100}$ i drugi № 17 przestrzeni 187 kwadratowych sążni, znajdują się obok siebie i rozdzielone są drogą od zachodniej strony ku południowej—inne przynależytości szczegółowo wskazane w opisie w dniu 19 kwietnia 1923 r. sporządzonym.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie ma urządzoną księgę hipoteczną, znajdującą się w wydziale hipotecznym ziemskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym, nie jest obciążona hipotecznymi długami, kaucjami i ostrzeżeniami podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług wskazanego wyżej opisu.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej marek 2.000.000.

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć wadjum marek 200.000.

Warunki licytacyjne i dokumenty odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji wydziału cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Na zasadzie uchwały Rady Miejskiej m. Kałuszyna z dnia 20 sierpnia 1923 r., zatwierdzonej przez Wydział powiatowy Sejmiku w dniu 3-go września 1923 r., za № 1400, oraz w myśl §§ 5 i 20 Rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Skarbu z dnia 29 kwietnia 1922 r. Dz. Ust. № 34 poz. 294, uchwalone zostały stawki podatku od lokali w wysokości następującej:

Kategorja I	mieszkanie złożone z jednej ubikacji	10.000%
„ II	mieszkanie z kuchnią	15.000%
„ III	dwa pokoje z kuchnią	20.000%
„ IV	trzy „ „	25.000%
„ V	cztery „ „	30.000%
„ VI	pięć „ „ i wyżej	35.000%

Lokale zajęte

1) Na zakłady przemysłowe od 20.000% do 50.000%
2) Młyny, garbarnie i t. p. „ 50.000% „ 100.000%

Handle:

Kategorja 1	80.000%
„ 2	60.000%
„ 3	100.000%
„ 4	40.000%
„ 5	30.000%
„ 6	20.000%
„ 7	10.000%

Burmistrz m. Kałuszyna F. Stasiak.

Zgubiono legitymację policyjną № 2674 Czesława Wojciechowskiego post. Pol. w Rypnie.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Zdzisław Krotki zamieszkały w Warszawie, przy ul. Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dniu 28-go września 1923 r. od godz. 10 zrana w domu № 9 przy ul. Siennej, odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości pozostałych po zaginionym Dawidzie Bramie, składających się z garderoby i bielizny ocenionych na 7.720.000 marek.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzane być mogą w dzień licytacji.

Drukarnia Artystyczna p. f. „LECH", Warszawa Mokotowska 8. Tel. 403-66.